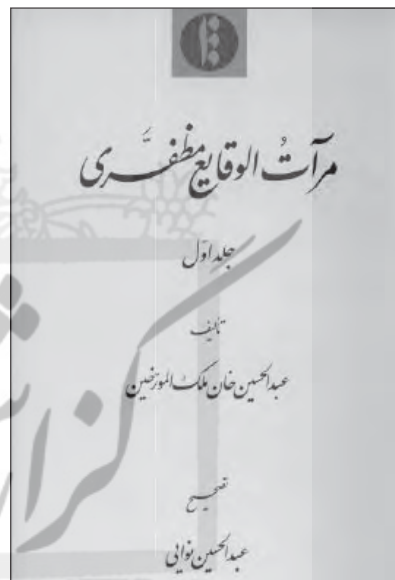
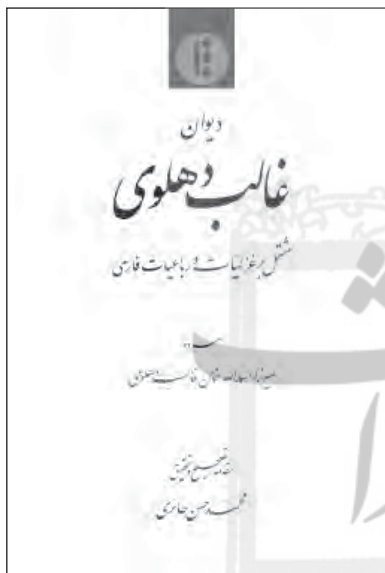

دورهٔ مظفری به انتشار روزنامه و مقالات انتقادی روی آورد و روزنامه‌هایی چون آینهٔ عیب‌نما، وطن، شاهنشاهی، آزادی و صفحهٔ روزگار را منتشر کرد. اثر حاضر که به کوشش زنده‌یاد دکتر عبدالحسین نوایی فراهم آمده و از آخرین کارهای علمی آن مرحوم به شمار می‌آید، می‌تواند گوشه‌ای از وقایع ایران و جهان را برای علاقه‌مندان به رویدادهای تاریخی دوران قاجاریه باز نماید.

دیوان غالب دهلوی (مشمول بر غزلیات و رباعیات فارسی)، سرودهٔ میرزا اسدالله خان غالب دهلوی، مقدمه، تصحیح و تحقیق محمدحسن حائری، ۱۳۸۶ش، ۵۱۶ ص.

مرآت الوقایع مظفری (۲ج)، عبدالحسین خان ملک‌المورخین، تصحیح عبدالحسین نوایی، ۱۳۸۶ش، ۱۴۴۶ ص.

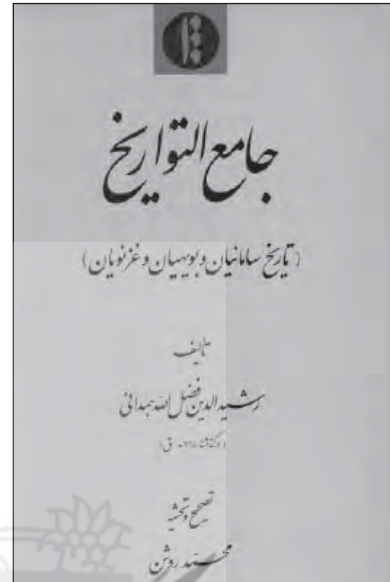
غالب دهلوی شاعر و سخنوری است توانا که در نظم و نثر به فارسی و اردو آثار ادبی مفیدی خلق کرده است. غالب در شعر بالاترین مدارج کمال را پیمود و او را می‌توان سرآمد خیل شاعرانی دانست که در عین توجه به بازگشت ادبی ایران، گسستن از سبک هندی را نپسندیدند. بازگشت ادبی در او تنها این تأثیر را نهاد که تعقیدهای لفظی و معنوی سبک هندی را در شعر خود تعدیل کند و در نتیجه پیروان ثابت‌قدمی چون حالی، شبلی، گرامی و اقبال لاهوری را به عالم شعر و ادب شبه‌قاره عرضه کند. بارزترین جلوهٔ اندیشهٔ غالب در عالم سخنوری اعتقاد تام وی به دین مبین اسلام و اهل بیت عصمت و طهارت (ع) است.

مرآت‌الوقایع مظفری مجموعه‌ای از یادداشت‌های عبدالحسین خان ملک‌المورخین معروف به لسان‌السلطنه (۱۲۴۸-۱۳۱۲ش) است که در باب حوادث و رنج‌های مردم این سرزمین در دوران سلطنت مظفرالدین شاه (سال‌های ۱۳۱۴ تا ۱۳۲۴ق) نگاشته است.

عبدالحسین خان ملک‌المورخین، فرزند میرزا هدایت‌الله خان پسر میرزا محمدتقی خان لسان‌الملک، ادیب و شاعری توانا و تاریخ‌نگار و روزنامه‌نگاری کارآزموده بود که با چند زبان خارجی آشنایی داشت. وی در طول حیات خود آثار زیادی در زمینه‌های تاریخ، ادبیات، صنایع و... به رشتهٔ تحریر درآورد. او از آزادیخواهان و میهن‌دوستانی بود که از اواخر

این کتاب برای دومین بار از سوی این مرکز به طبع رسیده است.

جامع التواریخ (تاریخ سامانیان و بویهیان و غزنویان)، رشیدالدین فضل الله همدانی، تصحیح و تحشیه محمد روشن، ۱۳۸۶ش، ۴۱۲ص.

برسد، غازان‌خان در سال ۷۰۴ق درگذشت. این تاریخ در دورهٔ جانشین و برادر وی، سلطان محمد اولجایتو به انجام رسید. سپس از سوی اولجایتو مأمور شد تاریخ عمومی تألیف کند. او این کار بزرگ را شروع کرد و تألیف جامع التواریخ را پس از پنجاه سال به پایان رساند. اثر حاضر بخش مربوط به تاریخ سامانیان و بویهیان و غزنویان است که سراسر انباشته از اساطیر و داستان‌های این اقوام است. این اثر برای نخستین بار است که بر اساس معتبرترین نسخ تصحیح و به زیور طبع آراسته می‌شود.

دفتر اشعار صوفی، تألیف صوفی محمد هروی (قرن نهم)، به کوشش ایرج افشار، ۱۳۸۶ش، بیست و دو + ۲۱۵ص.

خواجه رشیدالدین فضل‌الله همدانی (درگذشته ۷۱۸ق) طبیب عالم و مورخ دانشمند، در سراسر دورهٔ سلطنت غازان‌خان و جانشین او اولجایتو و در ابتدای سلطنت ابوسعید، مقام وزارت ایلخان را داشت. او به واسطهٔ علم و مهارتی که در طب داشت به دربار ایلخان راه یافت و در سایهٔ تدبیر و سیاست به مرتبهٔ والایی رسید. او به عنوان مورخی برجسته مقامی ممتاز دارد و تألیفات تاریخی وسیعش به لحاظ وسعت و اعتبار و شیوهٔ علمی اعجاب و تحسین محققان را برانگیخته است. او آثار متعددی از خود به یادگار گذاشته که بخشی در حوزهٔ تاریخ، شماری در معارف دینی نظیر تفسیر، علوم قرآن و احکام و اندکی در طب و آیین مملکتداری هستند. در این میان جامع التواریخ برجستگی خاصی دارد. البته این اثر تألیف مستقیم خود او نیست، بلکه توسط گروهی از محققان و مترجمان و زیر نظر وی آماده شده است.

رشیدالدین نخست به فرمان غازان‌خان، تألیف تاریخ مغول را آغاز کرد. اما پیش از آنکه تدوین آن به پایان

دفتر اشعار مولانا صوفی محمد هراتی، شاعر ناشناختهٔ قرن نهم هجری، شامل شعر و نثر در قلمرو و اطعمه و ابزار آشپزخانه و «رخوت» مربوط به آن است و آن به نظره‌گویی با سرانیده‌های بسحاق اطعمهٔ شیرازی (قرن هشتم) پرداخته است. اگرچه در سنجش با کلیات بسحاق جلوه‌ای نتوان یافت. دربرگیرندهٔ بعضی واژه‌ها و ترکیبات و فواید اصطلاحی مربوط به غذاهاست و گاه واجد تازگی‌هایی است.

